

ŚWIERZEWSKI WITOLD /1913-1988/, pseud. "Bartek"

Urodzony 20 IX 1913 w Carskim Siole /Rosja/ jako syn lekarza. Ukończył Gimnazjum Zygmunta Augusta w Wilnie w 1931 r. oraz Wydział Prawa i Nauk Społecznych USB w 1937 r. Prezes Bratniej Pomocy 1934/1935, 1935/1936 i w pierwszym trymestrze 1936/1937. Filister korporacji Polesja, działacz Młodzieży Wszepolskiej, członek zarządu SN Wilno, aplikant adwokacki w kancelarii mec. Tadeusza Kiersnowskiego. W lutym-marcu 1938 r. więzień Berezki Kartuskiej wraz z Piotrem Kownackim i Stefanem Łochtinem za udział w rozruchach młodzieży akademickiej oburzonej faktem pobicia doc. Stanisława Cywińskiego, Aleksandra Zwierzyńskiego i Zygmunta Fedorowicza przez "nieznanych sprawców" /oficerów garnizonu m. Wilna/. We wrześniu 1939 r. nie jest zmobilizowany, jednak po wkroczeniu wojsk ^{na Litwę,} sowieckich przyłącza się do jednego z oddziałów WP przechodzącego /i zostaje internowany w Połądze, następnie w Birsztanach. Do Wilna wraca w połowie XII 1939 r. i przystępuje do działalności niepodległościowej. Należy do konspiracyjnego kierownictwa SN, a po wyjeździe do Warszawy w połowie 1940 r. Zwierzyńskiego i Kownackiego zostaje faktycznym przywódcą SN w Wilnie. Reprezentuje kierunek umiarkowany, jest zwolennikiem współpracy wszystkich stronnictw politycznych, włącznie z sanacją. Od początku 1940 r. jest przedstawicielem SN w Radzie Wojewódzkiej przy KO SZP-ZWZ, przemianowanej w Okręgową Radę Polityczną przy KO AK, zaś od jesieni 1942 r. wchodzi w skład Konwentu Stronnictw Politycznych przy Okręgowej Delegatury Rządu, jest także członkiem Komitetu Walki Podziemnej. Od V do X 1943 r. prowadzi komórkę sprawozdawczą Wydziału Informacji i Prasy przy ODR. Aresztowany 23 X 1943 r., zostaje wykupiony przez ODR, po czym w maju 1944 r. przedostaje się do Warszawy i włącza do działalności w Centralnym Wydziale Propagandy Zarządu Głównego SN. W lipcu 1944 r. zostaje wyznaczony do Rady Politycznej organizacji NIE, jednak funkcji tej nie obejmuje. Od października do grudnia 1945 r. jest członkiem Prezydium Zarządu Głównego SN. Po wojnie nie uzyskuje zezwolenia na prowadzenie praktyki adwokackiej, więc pracuje dorywczo i dopiero po październiku 1956 r. znajduje stałe zatrudnienie w Państw. Wydawnictwach Technicznych i w Instytucie Organizacji, Zarządzania i Ekonomiki Przemysłu Budowlanego. Zmarł w Warszawie 12 III 1988 r.

LS
15 XII 95

Relacja Witolda Świerzeńskiego;

(Warszawa 1991;

Piotr Siekanowicz, Obóz odosobnienia w Berezce Kartuskiej,

Stanisław Kiałka, Ukonstytuowanie się Rady Wojewódzkiej i Komitetu Walki Podziemnej w Wilnie, Wrocław 1972

Aleksander Wasilewski, Wspomnienia II, Gdańsk 1980.

